

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobce: **M. Y.**, nar. X, bytem v ČR P 8, X, v řízení zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23.2.2016, č.j. MV-93907-4/SO-2015

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 23.2.2016, č.j. MV-93907-4/SO-2015 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 28 570 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23.2.2016, č.j. MV-93907-4/SO-2015, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 29.4.2015, č.j. OAM-13751-37/TP-2013, kterým byla dle ustanovení § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen zákon o pobytu cizinců) zamítnuta žádost žalobce o

Shodu s prvopisem potvrzuje Z. L.

povolení k trvalému pobytu podaná dle § 68 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

Žalobce vytýká žalovanému, že i přes konstatované pochybení správního orgánu I. stupně potvrdil jeho rozhodnutí a že skutková zjištění jsou nedostatečná pro rozhodnutí ve věci. Nejedná se však o čistě procesní pochybení, ale o zásadní vadu zákonnosti takového rozhodnutí. V důsledku toho jsou obě napadená rozhodnutí nezákonná.

Dále žalobce vytýká žalovanému, že nakládá protiprávně s právními pojmy uvedenými v zákoně, což má vliv na posouzení otázky celkové započitatelné doby pobytu na území. Nesprávně tvrdí, že byl žalobci udělen výjezdní příkaz č. GA0127052 s platností od 5.12.2009 do 3.1.2010. V rozhodnutí orgánu I. stupně však bylo jasné uvedeno, že se na dobu od 18.11.2009, kdy podal žalobce žádost o změnu účelu dlouhodobého pobytu, po uplynutí platnosti dosavadního pobytu, který byl do 4.12.2009, uplatní fikce dle ust. § 47 odst. 2 zákona. Naprosto mylná je tedy argumentace správního orgánu II. stupně, který tvrdí, že žalobce nesplnil podmínku 5letého nepřetržitého pobytu na území ani v době podání žádosti. Výjezdní příkaz byl vydán v rozporu se zákonem a nelze na něj pohlížet jako na skutečnost přerušující podmínku 5 let nepřetržitého pobytu.

Žalobce dále poukazuje na to, že správní orgán neprovedl navržené důkazy a svůj postup neodůvodnil. Kdyby se žalobce mohl vyjádřit k udělení výjezdního příkazu v uvedeném období, nemohl by správní orgán vydat nezákonně rozhodnout.

Dále pak namítá nesprávné vypořádání s námitkou žalobce týkající se výzvy k odstranění vad žádosti dle § 45 odst. 2 správního řádu. Správní orgán bral fakt, že vady žádosti jsou neodstranitelné, tak tomu však dle výše uvedeného není. Nelze mít za to, že by výzva k odstranění vad byla nadbytečným úkonem, a proto došlo k porušení ust. § 68 odst. 3, ust. § 52 a § 36 odst. 3 správního řádu.

Žalobce také namítl, že správní orgány nesprávně posoudily otázku rozhodného okamžiku pro posouzení splnění podmínky 5 let nepřetržitého pobytu na území. Dle § 68 odst. 1 musí doba 5 let nepřetržitého pobytu bezprostředně předcházet podání žádosti o povolení k trvalému pobytu, což žalobce splnil. Nesprávný je podle něj názor Komise, že žalobce musí splňovat podmínku nepřetržitosti pobytu na území i v okamžiku rozhodnutí.

Nakonec žalobce vytýkal žalovanému, že nedbal na přiměřenost rozhodnutí ve věci, neposuzoval zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce žije na území ČR již dlouhou dobu, a to legálně na základě povolení k pobytu. Nikdy neměl problémy se zákonem, dodržuje předpisy.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě odkázal na obě napadená rozhodnutí. K námitkám uvedl, že při zjišťování skutkového stavu vycházel z cizineckého informačního systému, ze kterého vyplývá, že žalobci byl v období od 5.12.2009 do 3.1.2010 udělen výjezdní příkaz. Součástí správního spisu II. stupně je výpis z Cizineckého informačního systému, ve kterém je tato skutečnost uvedena v kategorii doklady, č. dokladu GA0127052, MV-93907-2/TP-2015. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil, že žalobce podal dne 3.7.2013 na ministerstvo vnitra žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky dle § 68 zákona o pobytu cizinců. Dne 3.7.2013 byl žalobce vyzván k odstranění vad podání a řízení bylo přerušeno. Dne 30.7. na základě výzvy doložil žalobce potvrzení o studiu prokazující znalost českého jazyka, potvrzení o výši příjmu za poslední kalendářní čtvrtletí a pracovní smlouvu. Žalobce byl upozorněn na možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Vyrozumění mu bylo doručeno veřejnou vyhláškou, neboť se zásilka vrátila se sdělením pošty o tom, že adresát je neznámý. Z protokolu o výsledku soud zjistil, že žalobce je jednatelem firmy, s podáním žádosti mu pomáhal kamarád z Azerbajdžánu, žádost o prodloužení doby platnosti povolení dlouhodobého pobytu podával na základě plné moci pan H., neboť on ležel v nemocnici. Dále se vyjadřoval ke svému podnikání, uvedl, že neví, co je to podíl. Na dotaz zda má ve společnosti nějaký obchodní podíl, uvedl, že 20 %. Adresu společnosti přesně nezná, firma není nijak označena. Všechno zařizoval kamarád, on neví, komu to tam patří. K ekonomické situaci společnosti uvedl, že jsou na nule, účetní závěrky nezveřejňuje ve Sbírce listin, protože byli bez příjmů a považovali to za zbytečné. Co je valná hromada také neví. K osobám na území ČR uvedl, že zde žádní příbuzní nežijí, všichni žijí v Turecku a v Německu má své známé.

Dne 8.4.2014 bylo řízení znovu přerušeno a žalobci byla určena lhůta k předložení dalších listin a znovu byl upozorněn na možnost seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce se seznámil s podklady dne 18.6.2014 a dne 27.6.2014 zaslal správnímu orgánu vyjádření k podkladům pro rozhodnutí.

Dne 25.7.2014 zamítlo Ministerstvo vnitra žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu dle ust. § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců. V rozhodnutí správní orgán konstatoval žalobci udělená pobytová oprávnění a poukázal na to, že v *řízení o udělení povolení k dlouhodobému pobytu bylo zjištěno, že žadatel účel pobytu, tedy výkonný manažer - účast právnické osoby, neplnil.*

Rozhodnutím ze dne 12.2.2015 Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců prvostupňové rozhodnutí zrušila, věc vrátila Ministerstvu k novému projednání z důvodu, že ministerstvo porušilo ust. § 36 odst. 3 správního řádu, když neumožnilo žalobci seznámit se s podklady pro rozhodnutí. Dále pak Komise konstatovala, že bylo nesprávně na projednávanou věc aplikováno ust. § 75 odst. 3 písm. e). Narušení veřejného pořádku bylo nedostatečně odůvodněno, a to z hlediska zda narušení bylo závažné, či a zda existuje nebezpečí, že by se mohl dopustit takového porušení veřejného pořádku i do budoucna.

Dne 29.4.2015 Ministerstvo vnitra znovu žádost zamítlo, a to podle ust. § 75 odst. 1 písm. f) pro nesplnění podmínky uvedené v ust. § 68 zákona o pobytu cizinců, neboť nebyla zachována nepřetržitost pobytu žalobce z důvodu udělení výjezdních příkazů.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, kterým odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Komise dospěla k závěru, že žadatel musí splňovat podmínku nepřetržitosti pobytu na území jak v období pěti let před podáním žádosti, tak i v okamžiku vydání správního rozhodnutí. Odkázal při tom na smysl zákona s tím, že ust.

§ 68 zákona předpokládá, že v době, kdy je žádáno o trvalý pobyt na území, dosáhl cizinec určitého stupně integrace do společnosti, přičemž jedním z projevů takové integrace je nepochybně splňování podmínek pro získání pobytového oprávnění. Žadateli již ale byly opakovaně udělovány výjezdní příkazy. Přitom odkázal na rozsudek NSS ze dne 7.4.2011, č.j. 1 As 24/2011-79, dle kterého je pro rozhodování správního orgánu rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí. Žalovaný také poukázal na to, že kromě výjezdních příkazů uvedených ministerstvem od 20.3.2014 do 18.4.2014 a následně od 19.4.2014 do 18.5.2014 byl žalobci udělen i výjezdní příkaz s platností od 5.12.2009 do 3.1.2010. Odvolatel proto nesplňoval podmínku pětiletého nepřetržitého pobytu na území ani v době podání žádosti. Závěrem konstatoval, že posuzování dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince není generální povinností správního orgánu, když navíc okolnosti daného případu nenaznačovaly, že by dopady napadeného rozhodnutí mohly znamenat nepřiměřený zásah do soukromého, rodinného života žadatele. Přitom odkázal na rozsudek NSS ze dne 26.11.2015, č.j. 9 Azs 218/2015-51, který se vztahuje k ustanovení 77 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců. Z toho dovozuje, že ministerstvo postupovalo správně, pokud žádost zamítlo, aniž by posuzovalo přiměřenost zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele.

O podané žalobě rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 3.10.2017, č.j. 11 A 36/2016 - 34, kterým žalobu jako nedůvodnou zamítl, když se ztotožnil se správními orgány, že žadatel o povolení k trvalému pobytu musí podmínku nepřetržitého pětiletého pobytu splňovat jak k datu podání žádosti, tak i k datu vydání rozhodnutí (městský soud v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011 - 79). Správní orgán totiž musí přihlídnout i ke skutečnostem, které nastaly v mezidobí mezi podáním žádosti a rozhodnutím o ní. Výjezdní příkazy (vydané po podání žádosti) však pobyt žalobce přerušily. K datu rozhodování správního orgánu o žádosti o trvalý pobyt tak žalobce nesplňoval podmínku nepřetržitého pobytu na území ČR v délce pěti let. Žalobními námitkami týkajícími se nezákonnosti výjezdního příkazu vydaného před podáním žádosti o trvalý pobyt se soud nezabýval, neboť ani případná důvodnost těchto námitek by nemohla zvrátit závěr, že žalobci nemohlo být vydáno povolení k trvalému pobytu, když v mezidobí mezi podáním žádosti a rozhodnutím o ní mu byly uděleny další dva výjezdní příkazy. Ze stejného důvodu podle městského soudu nevedla k nutnosti zrušení napadeného rozhodnutí procesní vada spočívající v tom, že žalovaná neseznámila žalobce s argumentací týkající se výjezdního příkazu vydaného před datem podání žádosti o trvalý pobyt (uvedenou poprvé v rozhodnutí o odvolání).

Uvedený rozsudek městského soudu ke kasační stížnosti podané žalobcem Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 5.4.2018, č.j. 7 Azs 351/2017 - 35 zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení, když odmítl výklad zákona tak, jak jej provedl městský soud, podle kterého lze zamítnout žádost o trvalý pobyt z důvodu, že ke dni rozhodování této žádosti nebyla splněna podmínka nepřetržitosti pobytu na území ČR.

Městský soud v Praze na základě výše uvedeného znovu přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů. Vázán právním názorem vyjádřeným ve výše uvedeném zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu (ustanovení § 110 odst.3 s.ř.s.) přezkoumal znovu žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před

správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 s.r.s.). Po té dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

U jednání soudu setrval zástupce žalobce na svých dosavadních námitkách, žalovaný se z jednání omluvil a odkázal na písemné vyjádření k podané žalobě a odůvodnění napadených rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že žalovaný souhlasil s tím, aby soud ve věci jednal v jeho nepřítomnosti, zvolil soud tento postup a věc projednal.

Žalobce vytýká správním orgánům, že nesprávně posoudily otázku rozhodného okamžiku pro posouzení splnění podmínky 5 let nepřetržitého pobytu na území, když dospěly k závěru, že žalobce musí splňovat podmínku nepřetržitosti pobytu na území i v okamžiku rozhodnutí. Žalobce je naopak přesvědčen o tom, že podmínku splnil, neboť podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců musí doba 5 let nepřetržitého pobytu bezprostředně předcházet podání žádosti o povolení k trvalému pobytu.

Při vypořádání této námítky soud vycházel z ustanovení § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění platném v době rozhodování správního orgánu, podle kterého se povolení k trvalému pobytu na žádost vydá cizinci po 5 letech nepřetržitého pobytu na území.

Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku k výkladu uvedeného ustanovení uvedl, že řízení o povolení k trvalému pobytu dle § 68 zákona o pobytu cizinců musí být vedeno v souladu s požadavky směrnice Rady 2003/109 a vnitrostátní právní normy je proto nutno vyložit eurokonformně. Přitom odkázal na svůj rozsudek ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 234/2016 - 21, ve kterém Nejvyšší správní soud „[p]řisvědčil krajskému soudu v závěru, že žádné ustanovení směrnice 2003/109/ES neupravuje situaci, kdy osoba, která v době podání žádosti splňuje podmínku předchozího nepřetržitého a oprávněného pětiletého pobytu tuto přestane splňovat v průběhu řízení o žádosti. Na tuto situaci nepamatuje ani zákon o pobytu cizinců. Stěžovatelka (žalovaná – pozn. soudu) pro tento případ aplikovala obecnou zásadu správního řízení, podle které je pro rozhodování správního orgánu rozhodující skutkový a právní stav době vydání rozhodnutí, nikoliv v době zahájení řízení. Dle názoru Nejvyššího správního soudu však tuto zásadu na v projednávané věci spornou právní otázku není možné použít. Především ze směrnice 2003/109/ES, jakož i judikatury Soudního dvora EU a Nejvyššího správního soudu jednoznačně vyplývá, že podmínka oprávněného a nepřetržitého pětiletého pobytu musí být splněna již před podáním žádosti, a to bezprostředně před jejím podáním. V takovém případě je evidentní, že zmíněná obecná zásada správního řízení je pro danou věc zcela nepoužitelná, neboť eventuální splnění této podmínky teprve v průběhu správního řízení je zcela nerozhodné. (...) Pokud by zákon o pobytu cizinců, případně procesní předpis s ním související (v projednávané věci správní řád) výslovně stanovily, že správní orgán při posuzování žádosti cizince o trvalý pobyt vychází ze skutkového a právního stavu ke dni vydání svého rozhodnutí, nemohl by být eurokonformní výklad nepřímého účinku Směrnice aplikován. Nic takového však zákon o pobytu cizinců nestanoví. Nejvyšší správní soud připouští, že text § 68 zákona o pobytu cizinců z hlediska naplnění časové podmínky umožňuje sporné výklady. Lze jej totiž vyložit tak, že zákonná podmínka pětiletého nepřetržitého pobytu na území může být splněna kdykoliv průběhu řízení o žádosti cizince, a to až do okamžiku vydání rozhodnutí. Umožňuje však i výklad opačný, tj. že tato podmínka musí být splněna před podáním samotné žádosti, neboť již v žádosti by měl

cizinec doložit splnění zákonem stanovených podmínek pro přiznání trvalého pobytu. Za této situace musí soud aplikovat ten výklad, který je nejbližší smyslu a cíli odpovídajícího ustanovení Směrnice, jak bylo výše uvedeno. Nejvyšší správní soud přisvědčil krajskému soudu v tom, že právní posouzení sporné otázky stěžovatelkou je v rozporu s cíli a smyslem směrnice 2003/109/ES; ta totiž vyžaduje, aby podmínka předchozího pobytu byla splněna bezprostředně před podáním žádosti. Je-li tomu tak (a v projednávané věci o jejím splnění v době podání žádosti není sporu) a jsou-li splněny rovněž další hmotněprávní a procesní podmínky, vychází směrnice 2003/109/ES z domněnky integrace cizince. Tomu pak vzniká právní nárok na udělení postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta (povolení k trvalému pobytu).“

Městský soud s ohledem na závěr Nejvyššího správního soudu o výkladu citovaného ustanovení shledal námitku ohledně nesprávného posouzení otázky rozhodného okamžiku pro posouzení splnění podmínky 5 let nepřetržitého pobytu na území důvodnou. Pokud správní orgány vycházely z předpokladu, že žalobce musí splňovat podmínku nepřetržitosti pobytu na území i v okamžiku rozhodnutí, byl tento závěr dle názoru Nejvyššího správního soudu nesprávný. Jak uvedl Nejvyšší správní soud, je nutné toto ustanovení vykládat eurokonformně tak, že podmínka nepřetržitosti musí být splněna ke dni podání žádosti, tedy v době bezprostředně předcházející.

Městský soud pouze pro úplnost poukazuje na to, že v předchozím rozsudku, který byl zrušen Nejvyšším správním soudem, vycházel mj. i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7.4.2011, č.j. 1 As 24/2011 – 79, (dostupný na www.nssoud.cz), ve kterém tento soud učinil obecný závěr o tom, že „podmínky pro povolení k dlouhodobému pobytu, ale vůbec obecně podmínky pro vydání správního rozhodnutí, musí tedy být splněny nejen v době žádosti a v průběhu správního řízení, ale především k okamžiku rozhodnutí správního orgánu.“ Zdejší soud v předchozím rozhodnutí nespatořoval žádný důvod, pro který by se měl od tohoto obecného závěru odchýlit. Vzhledem k tomu, že je nyní v této věci vázán výše uvedeným názorem Nejvyššího správního soudu, respektoval výklad ustanovení § 68 zákona o pobytu cizinců eurokonformním způsobem, a dospěl k závěru, že výklad žalovaného, že lze zamítnout žádost o trvalý pobyt z důvodu, že ke dni rozhodování této žádosti nebyla splněna podmínka nepřetržitosti pobytu na území ČR, je nutné odmítnout.

Vzhledem k tomu, že je nutné posuzovat splnění podmínek ke dni podání žádosti, zabýval se městský soud dále otázkou, zda žalovaný postupoval správně ohledně výjezdního příkazu vydaného v roce 2009, tedy ještě před datem podáním žádosti o povolení k trvalému pobytu, a dospěl k závěru, že tomu tak není. Ze správního spisu a z napadeného rozhodnutí soud zjistil, že žalovaný až v napadeném rozhodnutí poukázal na to, že žalobce nesplnil podmínku pětiletého nepřetržitého pobytu na území ani v době podání žádosti, z důvodu, že mu byl udělen výjezdní příkaz č. GA0127052 s platností od 5.12.2009 do 3.1.2010.

Městský soud dospěl k závěru, že žalovaný pochybil, pokud argumentoval touto novou skutečností, která nebyla vůbec zmíněna v průběhu řízení před prvostupňovým správním orgánem a nebyla zmíněna ani v prvostupňovém správním rozhodnutí. Odvolací správní orgán měl na tuto novou skutečnost žalobce upozornit a umožnit žalobci se k této nové skutečnosti, kterou hodlal argumentovat, mohl vyjádřit. Pokud tak neučinil, dopustil

se zásadního procesního pochybení, které způsobuje vadu řízení a následně nezákonnost napadeného rozhodnutí. Důvodná je proto i námitka žalobce, že žalovaný pochybil, pokud mu neumožnil se k udělení výjezdního příkazu vyjádřit. Otázka existence a platnosti tohoto výjezdního příkazu je pro posouzení žádosti žalobce zcela zásadní, neboť teprve po té, co správní orgán postaví najisto otázky týkající se platnosti výjezdního příkazu ze dne 5.12.2009, bude moci posoudit, zda žalobce splnil podmínku stanovenou v ust. § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to ke dni podání žádosti. Přitom bude nutné, aby se žalovaný vypořádal i s tím, jaký dopad na vydání tohoto výjezdního příkazu mohlo mít konstatování správního orgánu v prvostupňovém rozhodnutí že na dobu od 18.11.2009, kdy podal žalobce žádost o změnu účelu dlouhodobého pobytu, se po uplynutí platnosti dosavadního pobytu, který byl do 4.12.2009, uplatní fikce dle ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

K žalobní námitce mířící na nepřiměřenost napadeného rozhodnutí, neboť správní orgán neposuzoval otázku zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, soud uvádí, že v daném případě zákon neukládá správnímu orgánu povinnost posuzovat dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele. Správní orgány jsou povinny dopady rozhodnutí do života žalobce a jejich přiměřenost zkoumat jen tam, kde jim to zákon výslovně ukládá. V daném případě byl aplikován § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, u kterého citovaný zákon posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce neukládá a ani nepředpokládá. Ze správního spisu navíc soud nezjistil, že by žalobce v průběhu správního řízení tvrdil skutečnosti, které by o nepřiměřeném zásahu do jeho soukromého a rodinného života mohly nasvědčovat. Konkrétní skutečnosti neuvádí žalobce ani v podané žalobě. Tuto námitku proto soud důvodnou neshledal.

Na základě výše uvedeného dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil podle § 78 odst. 1 s.ř.s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgány jsou právním názorem, vysloveným Městským soudem v Praze v dalším řízení vázány (§ 78 odst.5 s.ř.s.).

Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst.1 s.ř.s. Tyto náklady spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením žalobce advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., za pět úkonů právní služby po 3 100 Kč (převzetí zastoupení, sepsání žaloby, účast u jednání soudu dne 3.10.2017 a 7.6.2018 a podání kasační stížnosti) a pět režijních paušálů po 300 Kč. Celkem tedy činí náklady na právní zastoupení 17.000 Kč. K tomu nutno připočítat daň z přidané hodnoty ve výši 21% z této částky, neboť zástupce žalobce osvědčil před soudem, že je plátcem této daně, která v dané věci činí 3.570 Kč. Další náklady představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 8.000 Kč (3.000 Kč za podání žaloby a 5.000 Kč za podání kasační stížnosti). Soud proto přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení ve výši 28 570 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 7. června 2018

JUDr. Hana Veberová v.r.
předsedkyně senátu